

KAPITOLA TŘETÍ

POSLEDNÍ DÍL SKLÁDANKY

Pár měsíců předtím, než jsem se k nim připojil, narazili Creep na producenta, jménem Ross Robinson. Ross už navštívil několik jejich koncertů a líbil se mu jejich sound. Chtěl jim pomoci, protože v nich viděl velký potenciál, a tak je seznámil s producentem Larrym.

Ross a Larry dělali společně vše možné, aby Creep pomohli, a neváhali zaplatit z vlastní kapsy demo, které pak nabídli nahrávacím společností. Byl jsem přítom, když šli poprvé do studia. Poflakoval jsem se kolem s pivem v ruce, sledoval je při práci a dokonce jsem se i trochu zapojil – nahrál jsem pro demo druhý vokál. V době, kdy jsem se ke Creep připojil já, nabízeli Larry a Ross demonahrávky už několik měsíců nahrávacím společnostem.

Krátce potom, co jsem se ke Creep připojil, odehrál jsem s nimi koncert v L.A., a byl to totální nářez. Byl to můj třetí koncert, který jsem za svůj život odehrál a stejně tak, jako jsem se stal závislým na alkoholu, stal jsem se i závislým na živém hraní. Hráli jsme v jednom malém klubu a přišlo i docela dost lidí, i když velkou část publika tvořili naši kamarádi, které jsme na koncert sami pozvali.

Zahráli jsme sice jen šest songů, ale cítil jsem, že jsme je zahráli, jak nejlépe jsme mohli. I když jsem si to nechával pro sebe, hraní na živo s sebou neslo jeden velký problém: byl to zpěvák Corey. Zatímco hraní se zbytkem kapely mě vážně naplňovalo, tak s Coreym jsem měl vážně problém. Protože i když to byl skvělý zpěvák, tak neměl svůj vlastní, specifický styl. Neměl v sobě nic jedinečného. Věděl jsem, že když bude za mikrofonom stát Corey, tak se z klubové scény nikam dál nedostanem. Další problém byl v jeho chování. Byl to cholerik, který se dokázal snadno rozzuřit, a kvůli jeho výbušné povaze bylo opravdu těžké s ním spolupracovat.

Všechno vyplavalo na povrch hned po mém prvním vystoupení s Creep. Danny, můj spolubydlicí, byl velký fanda do filmů a tak nám tohle vystoupení natočil na video. Po vystoupení jsme David, James a já šli domů a podívali se na to video. Byla to vážně paráda, dívat se, jak hrajeme na pódiu. Vypadal jsem jako nějaká pulzující hromada oblečení – s hlavou nahoře a kytarou u boku. Zkušenému oku ale nešlo, že nejsme tam, kde jsme potřebovali být. David to shrnul za nás všechny:

„Stojíme za hovno.“

Dívali jsme se dál a David pokračoval:

„Něco nám schází. Neměli bychom si najít nového zpěváka?“

Odpověděl jsem „ano“ ještě předtím, než stačil dokončit slovo „nového.“

Zavolali jsme Reggiemu, řekli mu, co si myslíme, a po krátké poradě jsme se rozhodli, že Corey musí z kapely odejít. Krátce na to zavolal David Coreymu a tu smutnou novinu mu oznámil. Byl z toho zdrcený, a my se cítili provinile, ale věděli jsme, že to bylo nezbytné, pokud to chceme jednou někam dotáhnout.

Takže jsem byl ve své třetí kapele, odehrál jsem svůj třetí koncert a přišel jsem o svého třetího zpěváka. Byl jsem ale tak šťastný, že zase hraju s mými přáteli a tak jsem neztrácel naději. Věděl jsem, že dříve či později najedeme někoho lepšího.

Nicméně bez zpěváka bylo naše demo nepoužitelné, a tak jeho nabízení nahrávacím společnostem muselo na nějakou dobu přestat. To ale neznamenalo, že jsme museli přestat s hraním na živo. I když Corey napsal všechny texty, písničky jsme prostě hráli dál bez něj. Několik měsíců jsme hráli koncerty po Huntington beach bez frontmana. Někdy jsme, jen tak z legrace, zpívali refrény já a Reggie.

Hledali jsme někoho za mikrofon po celém Orange County a propařili spoustu nocí, ale nikoho jsme nenašli. Brzo jsme si ale já a James uvědomili, že lovíme ve špatných vodách.

Jednoho víkendu jsme se s Jamesem rozhodli, že zajedeme na pár dnů do Baka, abychom navštívili naše rodiny a zakalili se starou partou.

Neměli jsme nejmenší tušení, co nás tam čeká.

Navštívili jsme klub jménem John Bryant's, kde mělo ten večer hrát několik kapel. Nic zvláštního - prostě jenom pár starých známých rockových skupin z Bakersfieldu. Pár jsme si jich poslechli a pak jsme James a já usoudili, že už je pozdě a je čas odejít. Už jsme vycházeli ze dveří, když začala hrát poslední kapela toho večera, a tak jsme se ještě vrátili zpět, abychom si poslechli alespoň jeden song.

Kapela se jmenovala SexArt a za mikrofonem měli vyzáblého kluka, který s sebou házel s nekontrolovanou intenzitou. Vypadal prostě šíleně, jako nějaký strašák. Už jenom dívat se na něj byl zážitek a to ještě nezapíval ani notu.

A pak začal zpívat.

James a já jsme na sebe vyvalili oči. Tenhle kluk sice neměl ten nejlepší hlas na světě, ale to, jak zněl, bylo prostě unikátní - nikdy předtím jsem nic takového neslyšel. Zbytek kapely byl taky docela dobrý, neměli však v sobě tolik vášně a divokosti jako on - prostě na něj neměli.

Byl přesně tím, koho jsme hledali.

Zůstali jsme až do konce jejich vystoupení, a když jsme odcházeli, byli jsme smutní, že někoho takového jako on nemáme v kapele.

Později se ukázalo, že ten zpívající strašák byl Jonathan Davis, Reggieho starý kamarád, kterého jsem znal z Comptonské střední. Akorát jsem ho nemohl na pódiu poznat. Jakmile jsme se vrátili na Huntington beach, zmínili jsme se Davidovi a Reggiemu o tom, jak jsme viděli Jonathanovo vystoupení v Bakersfieldu. Už jsem vám řekl, že David byl z nás nejvyzrálejší a taky nikdy nechodil okolo horké kaše:

„Serem na věc, prostě mu zavoláme a řeknem mu, že musí z té své kapely odejít a přestěhovat se sem, aby mohl začít hrát s náma.“

David byl vždycky vytrvalý člověk - opravdu průbojný. Je to ten typ člověka, který by vám klepal na dveře tak dlouho, dokud byste ho nepustili dovnitř. Nějakým způsobem se mu podařilo sehnat Jonathanovo číslo a zavolal mu. Pamatuju si, jak jsme stáli u telefonu namačkaní na Davida a snažili zaslechnout, co Jonathan říká, když mu David navrhnul:

„Musíš se přidat k naší kapele. Přijed' sem a zkus to. Zajamujem, a uvidíme, co z toho bude.“

Jonathan byl z toho všeho, co jsme mu říkali, polichocný a taky si pamatoval Reggieho - jak byste taky mohli zapomenout někoho, kdo vás přejeđe terénní tříkolkou? Kromě toho znal LAPD a myslím, že měl dokonce jejich album. Jonathan byl tou nabídkou nadšený, ale nebyl si tak úplně jistý, jestli ji má přijmout.

Jonathan pracoval jako asistent koronera¹⁹ v Bakersfieldu, takže se celou tu dobu pohyboval v blízkosti mrtvých lidí, a proto ho zajímaly výstřední a morbidní věci. Nakonec zašel za věštkyní, a zeptal se jí, jestli to má s námi zkusit. Ta mu řekla, že odjet z Bakersfieldu do L.A. a přidat se k naší kapele pro něj bude přínosem. S touto radou se vydal do Los Angeles, kde jsme s ním v kanceláři našeho manažera Larryho měli domluvenou schůzku. A musím říct, že to byl fakt zážitek. Já a Reggie jsme si okamžitě vzpomněli, že s námi chodil do školy. Jeho obličej sice vypadal pořád stejně, akorát měl na hlavě velký chomáč dredů. Zmínil se o tom, jak byl u věštkyně, a jak mu řekla, že jednoho dne sklídíme velký úspěch. Vlastně nám pustil nahrávku toho, co mu věštkyně řekla. Tenkrát jsem nevěděl, jestli ta dáma opravdu dokázala předpovídat budoucnost, ale vím jistě, že se nám ta předpověď všem moc zamlouvala.

Hned na druhý den jsme šli s Jonathanem do našeho studia v Anaheimu, abychom si s ním mohli poprvé zajamovat. Zahráli jsme mu první píseň (která později dostala název „Need to“) a můžu říct, že hned tenhle náš první song ho vážně dostal. Hned z místa začal do hudby skládat slova. Měli jsme akorát malý zesilovač a ani jsme pořádně neslyšeli, co to vlastně zpívá, a proto jsme James, Reggie a já stáli u repráku, přikládali k němu ucho, abychom vůbec něco slyšeli. Když jsme už konečně zaslechli jeho hlas, všem se nám rozlil po tvářích spokojený úsměv. Ještě předtím, než zkouška skončila, jsme měli jasno, že mezi nás perfektně zapadne.

¹⁹ Ohledávač mrtvol

Jonathan nastoupil do kapely okamžitě. Dal výpověď u koronera, vzal s sebou svou přítelkyni a oba se přestěhovali na Huntington beach. Byl jsem u vytržení; věděl jsem, že je to jen otázka času, než přijdeme s něčím opravdu velkým. Měl jsem pocit, že ta věštkyně skutečně umí předpovídat budoucnost a byl jsem si tenkrát jistý, že dostaneme kontrakt. Náš zpěvák byl dobrý, naše hudba byla dobrá a pořád jsme se zlepšovali.

Když se tak ohlížím zpět, tak ani LAPD a ani Toy se nepodařilo prorazit, protože to byli vždycky jenom David, James a Reggie, pokaždé s jiným zpěvákem. Každý frontman přinesl do jejich soundu něco jiného. Richard, zpěvák LAPD zněl jako Anthony Kiedis z Red Hot Chili Peppers. Corey zněl jako Layne Staley z Alice in Chains. Ale Jonathan byl temný, depresivní, vyzábělý strašák. Dokázal zpívat nahlas a přitom i jemně, surově a opravdově. Byl prostě originální.

Takže kdykoli přišel do kapely nový zpěvák, kapela si změnila jméno. Navíc když jsem do kapely přišel já, změnila se i hudba. A teď, když do kapely přišel Jonathan, změnila se znovu.

Dostali jsme se tedy do bodu, kdy už jsme se nechtěli jmenovat Creep. Jonathan přišel okamžitě s nápadem, že bychom se mohli jmenovat „KoRn“ a všem se nám to líbilo. Znělo to tak trochu strašidelně, protože to připomínalo horor Children of the corn. (Název taky pochází z jedné dost nechutné historky²⁰ o jedné příhodě, kterou zažili dva Jonathanovi homosexuální kamarádi, ale tu tady nebudu rozebírat.)

S Jonathanem za mikrofonom a Rossem na postu producenta jsme se pustili do psaní zcela nových songů. Už od začátku bylo jasné, že Jonathan přinese do naší hudby temné a intenzivní prvky. Křičel o svém hrozném dětství, kterým si musel projít. A protože jsem i já měl podobné problémy, které se týkaly mého otce a toho, jak mě ve škole šikanovali, tak mi to, o čem Jonathan zpíval, přišlo blízké. A stejně tak i zbytku kapely. Cítili jsme mezi sebou určité pouto, protože jsme v dětství zažívali stejnou bolest. Bolest z toho, že vás odmítají, že vás šikanojí a bolest z toho, že si myslíte, že vás váš otec nemá rád. Všichni z nás měli se svými otci podobné problémy. A tuhle bolest s námi začali později sdílet i naši fanoušci. Bylo to vlastně příjemné, cítit vztek a ventilovat ho skrze naši tvrdou hudbu.

Taky jsme se rozhodli, že potřebujeme přezdívky a protože jsme pořád lpěli na našem dětství, vybavily se nám některé vzpomínky, které se týkaly našich jmen. Tři z nás už měli přezdívky, které pocházely z toho, jak si naši přátelé dělali legraci z našich tělesných anomálií. Už jsem se tady zmínil o tom, jak jsem přišel k přezdívce „Head“. A protože jsem byl pod touhle přezdívkou známý už dlouho předtím, než KoRn začali, tak mi taky zůstala.

²⁰ "Měli jsme party v našem rodném městě Bakersfield. Tam naši dva velmi, velmi opilí kamarádi - homosexuálové, vyprávěli o tom, jak si spolu užívali a jak jeden lízal druhému prdel. Když tu z nenadání dostal ten druhý orgasmus. Jenže měl sračku, a tak poslal prvnímu úplně celej ksicht. Když pak ten první otevřel pus, tak to vypadalo, jako by měl na jazyku něco jako kukuříčná zrna ("corn").

James měl hodně dlouhé prsty na nohou, zvláště pak palec, takže jeho noha vypadala, jako by patřila opici. Tak jsme mu začali říkat Munky.²¹ Rozhodl se, že to začne vyslovovat tímhle zvláštním způsobem, prostě proto, aby to znělo trochu odlišně.

U Reggieho to bylo trochu komplikovanější – jak už to tak někdy u přezdivek bývá. Jeho první nick jsem mu vymyslel já a několik starých přátel z Bakersfieldu, když jsme si dělali srandu z jeho velkých tváří a dlouhých zubů. Říkali jsme mu „Gopher“ (sysel). Samozřejmě se mu to nelíbilo, a tak jsme vymysleli slovo „Gar“, které ale pro nás stejně znamenalo „Gopher“, a tak jsme to před ním vyslovovali jen šeptem. Později se ale stejně dovtípil, co to vlastně znamená. Tenkrát byl docela tlustý a tak se k tomu „Gar“ přidalo „field“ a vznikl z toho Garfield – jako ten tlustý kocour z animáčů. Později se „Gar“ z jeho přezdívky vypustilo a tak se mu začalo říkat „Fieldy“.

Jak říkám, prostě komplikované.

Jonathan měl několik přezdivek, ale žádná z nich mu nevydržela, takže jsme mu říkali prostě jenom Jonathan.

Co se Davida týče, nemohli jsme pro něj vymyslet žádnou přezdívku. Prostě nic z toho nesešlo ani jeho stylu, ani jeho osobnosti. Byl z nás sice nejmladší, ale zároveň byl taky nejvyspělejší. A protože si sám nijak neříkal, tak bylo těžké pro něj něco vymyslet, ale přesto jsme to zkusili. Když jsme ho poprvé potkali, tak měl srostlé obočí, a tak jsme mu chvíli říkali Bert a Arnie.²² Zkoušeli jsme mu taky říkat „Du-gaga“, protože uměl udělat takovou srandovní grimasu, jakou dělal Michael Dukakis, což byl dřívější kandidát na prezidenta. Ale to taky nefungovalo. Pak jsme mu zkoušeli říkat „Dave“ nebo „Davy“ abychom to nakonec stejně vzdali a zůstali u prostého „David“.

Takže to bychom měli: Head, Munky, Fieldy, David a Jonathan v kapele jménem KoRn. S takovými jmény jsme byli předurčení k tomu, abychom udělali něco opravdu velkého.

Mimochodem náš manager, Larry, jméno KoRn nesnášel. Byl přesvědčený, že s takovým jménem s námi nikdy žádná firma kontrakt neuzavře a že si jej musíme změnit. Nechali jsme si trochu času na rozmyšlenou a prodiskutovali jsme to mezi sebou. Pak jsme se vrátili za Larrym a řekli mu naše rozhodnutí.

„Ok, Larry, vymysleli jsme jiný název. Když se ti ale ani tenhle nebude líbit, tak si necháme jméno KoRn.“

²¹ Zkomolenina slova Monkey – opice.

²² Dvě populární postavičky ze seriálu Muppet show, z nichž jedna má srostlé obočí.

Larry měl rudé vlasy a široký, roztomile čilý úsměv. Vypadal trochu jako Ralph Malph ze seriálu Happy Days. Zešíroka se usmál a zeptal se:

„Fajn. Jaký název jste vymysleli?“

„Kapela se bude jmenovat Larry, a na obal první desky dáme tvou fotku.“

Larryho obličej zrudl, takže měl teď stejnou barvu jako jeho vlasy, a my se začali smát. Pak se usmál taky a řekl:

„Fajn, klidně se jmenujte KoRn, ale nikdo s váma smlouvu nepodepíše.“

Nemyslel jsem si, že se jménem „Larry“ bychom měli větší šanci na kontrakt, ale minimálně v případě „KoRn“ se spletl.

Jedna z prvních promo fotek KoRn. (Není součástí oficiální fotografické přílohy knihy.)

Každý v kapele věnoval veškerý svůj čas a úsilí tomu, abychom uspěli. Písně jsme skládali společně s Jonathanem a vymysleli jsme dost dobré věci.

Netrvalo to dlouho, a měli jsme dostatek materiálu, abychom se mohli vrátit do studia a natočit další demo. Když bylo hotové, Larry a Ross jej znovu začali nabízet všem možným nahrávacím společnostem. Zhruba v té době jsme měli naše první vystoupení. Bylo to v jednom strip klubu v Anaheimu v Kalifornii. Kapely hrály v klubu pravidelně jednou týdně. V den koncertů se kapely, které měly vystupovat, sešly na zvukové zkoušce a každá z nich si ze džbánu vylosovala číslo, aby se určilo pořadí, ve kterém budou kapely hrát. Na nás vyšel post headlinera. Naše show dopadla skvěle, a odezva publika byla ještě lepší.

Po tomhle vystoupení jsem si uvědomil, že se vlastně stal malý zázrak: poprvé v mém životě se kapela, ve které hraju, nerozpadla hned po prvním vystoupení. Všichni v kapele byli nadšeni. Já samozřejmě taky, až do následujícího dne, když jsem zaslechl, o čem se kluci, kteří zrovna seděli v obýváku, baví. Stál jsem ve svém pokoji za bambusovou zdí a uslyšel jsem Fieldyho, jak vypráví, že mu jeho přítelkyně řekla, že všichni v kapele vypadali při hraní skvěle. Tedy všichni kromě mě. Myslím, že říkala, že jsem na pódiu vypadal divně a mezi ostatní jsem se vůbec nehodil. To, co jsem slyšel, mě hodně ranilo, ale protože nikdo nevěděl, že stojím přímo za zdí a slyším to, tak jsem se o tom nikomu nezmiňoval. Místo toho jsem to pohřbil hluboko v sobě a snažil se na to, co říkala zapomenout.

Mezi jednotlivými koncerty jsme zkoušeli na jednom místě, které jsme našli v Anaheimu. Bohužel ale bylo dost daleko od místa, kde jsme bydleli. Když už jsme měli po krk dlouhého cestování, našli jsme si novou zkušebnu na Huntington beach, v místě, které se jmenovalo „The underground chicken sound.“ Patřilo jednomu týpkovi, kterému se říkalo Ball tongue²³ a téměř okamžitě se začal o naši kapelu velmi pečlivě starat. Ball tongue se do naší kapely doslova zbláznil. Začal nám pořádat koncerty, tisknout trička a samolepky, které sloužily jako propagace kapely a prodávaly se na koncertech. S jeho pomocí jsme téměř celé Huntington Beach označovali samolepkami a skoro každá dopravní značka na sobě měla samolepku KoRn.

Příštího roku, když se naše fanouškovská základna rozrostla, Ball tongue najal velký autobus, přidal k němu bečku a začal od fanoušků vybírat poplatky – dvacet babek za to, že s námi mohli jet z Huntington Beach do Los Angeles. Začali jsme tomu říkat „KoRn Party Bus.“

Pořádání večírků bylo dobrým způsobem, jak si přivydělat nějaké peníze, když jsme zrovna měli napjatý rozpočet. Kdykoli jsme už neměli prachy na zaplacení studia, tak jsme prostě koupili bečku, stavili jsme se v The underground chicken sound a stáhli jsme každého z fanoušků o dvacet babek za to, že s námi může popíjet pivo a sledovat nás při hraní. A protože Ball tongue rozdával po celém městě letáky, tak se z toho stal docela slušný zdroj obživy.

²³ Piercing v jazyku, kroužek v jazyku, stejně tak i název kulervoucí písně z debutového alba KoRn. Baaaaa!!!!
tooongueeeeeeeeeeeee!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tenhle kluk pro nás dělal první i poslední, byl úplně všude a nikdy se nezastavil. Takže jsme se začali podívat nad tím, kde bere tolik energie, až jsme na to jednoho dne přišli: bral speed (meth).

A zanedlouho jsem do toho spadl i já. Všechno to začalo jednoho večera po zkoušce, kdy jsem se opil tak, že jsem nebyl schopný dojít domů. Už jsem si dal speed několikrát předtím – se starými kamarády z Bakersfieldu, takže jsem věděl, že když si šňupnete, tak vás to zbaví pocitu opilosti a ospalosti. A později přijdete o svou mysl, tělo i duši.

Kéž bych to byl býval tenkrát věděl. Místo toho jsem myslel akorát na to, že potřebuju rychle vystřízlivět a tak jsem si vzal trochu speedu, který měl s sebou Ball tongue a dal jsem si lajnu, abych mohl odjet domů. A tak málo stačilo k tomu, abych drogám propadl. Po této noci jsem začal užívat speed tak tři dny v týdnu.

V té době jsme já a Munky pracovali u firmy, která dodávala nábytek. Směny se nám střídaly tak, že jednu polovinu týdne pracoval on, a tu druhou zase já. Měl jsem volno od soboty do úterka, takže jsem se v pátek večer sjel a byl jsem na speedu celý víkend až do pondělka, kdy jsem přestal, abych byl na druhý den schopný jít do práce. A tak to bylo každý víkend, takže jsem místo víkendy začal říkat „speedendy“.

Kupodivu se mi dařilo mé užívání speedu držet před ostatními v tajnosti, protože na speed se hledí jako na podřadnou drogu, takže jsem nechtěl, aby to ostatní věděli. Takže jsme si vždycky s Ball tongueem dali potají lajnu, když zrovna ostatní kluci zkoušeli, nebo když prostě nikdo z nich nebyl poblíž. Tak to šlo několik měsíců, než jsem přišel na zajímavou věc: Munky bral ve svém volnu speed taky.

A víte, kdo v tom ještě jel? Jonathan.

Každý z nás se sjížděl společně s Ball tongueem a každý z nás si to nechával pro sebe. A každý z nás Ball tongueovi řekl, ať se o tom nikomu nezmiňuje. Takže to nikomu dalšímu neprozradil a akorát se s námi všemi sjížděl.

Samozřejmě, že jsme to později jeden o druhém zjistili, a tak jsme začali brát speed spolu a stali se na něm opravdu závislí. Právě v té době nás napadl název „Ball tongue.“ Někdy se totiž sjel tak moc, že nemohl mluvit, ať se snažil sebevíc. Prostě jenom tak seděl s otevřenou pusou, jazyk mu lezl ven a na jeho konci byl malý kroužek.

To, že jsme brali v kapele speed skoro všichni vedlo k tomu, že jsme tomu opravdu propadli. Další důvod byl ten, že nás to vždycky pořádně nakoplo. Začali jsme skládat hudbu, když jsme byli sjetí, ale když jsme pak vystřízlivěli, tak nám ty písničky zněly při následném poslechu pitomě. Několik z nich jsme ale přesto použili. Jedna z nich se jmenovala „Shoots and ladders.“ Byli jsme tenkrát s Jonathanem celou noc na speedu a dávali ji dohromady. Text se skládal z nevinných dětských říkaček, které nakonec vyzněly dost zlověstně. Další píseň, kterou jsme já a Jonathan složili, se jmenovala „Helmet in the bush.“ Text je vlastně o závislosti na speedu a o tom, jak prosíme boha, aby nás jí zbavil.

Šňupání speedu se ze začátku jevilo jako sranda, ale později jsem na sobě začal pozorovat následky jeho užívání a můj život se začal obracet k horšímu. Tohle přesně drogy dělají; uvěříte tomu, že můžete kdykoli přestat, až se z vás nakonec stane monstrum, které se nedokáže ovládat. Začaly se u mě projevovat nekontrolovatelné výbuchy vzteku tak intenzivní, až mě to děsilo. Jindy jsem zase býval naprosto zmatený. Měl jsem druhou práci – donášku pizzy do domu, ale někdy jsem nebyl schopný žádnou z těch adres najít. A aby toho ještě nebylo málo, začal jsem být tak paranoidní, že jsem už nebyl schopný normálně fungovat.

Ale nebyl jsem jediný, kdo na sobě začal pozorovat následky užívání drog. Jonathan a jeho přítelkyně se spolu začali docela často prát a hádat. Všichni tři jsme byli nezdravě hubení, a byli jsme psychicky na dně.

Ničilo nás to takovým způsobem, jaký jsem si nikdy předtím nedokázal představit. Vrátily se mi všechny mé drogové úzkosti, kterými jsem trpěl už dříve, a tak jsem jednoho dne sebral dostatek síly a odhodlání a přestal jsem s tím. Stejně tak i ostatní – dokonce i Ball tongue.

Prospal jsme skoro celé dva týdny, než jsem trochu vzpamatoval.

Koncem týdne přišel do mého bytu Ball tongue, aby mě na chvíli vytáhl z postele a ukázal mi jeho obchod s oblečením, který se jmenoval „Soul.“ Firma chtěla sponzorovat naši kapelu tím, že nám zdarma poskytne oblečení, což je jedna z výhod, které skýtá členství v rockové kapele.

Když jsem vešel dovnitř obchodu, spatřil jsem malou, roztomilou skejťáčku, která seděla za stolem a vyřizovala telefonáty. Jmenovala se Rebeka, a první věc, které jsem si na ní všiml, byly její krásné, velké, modré oči. Byla ostříhaná na mikádo a měla na sobě plandavé skejťácké kalhoty, které jejímu vzhledu dodávaly určitou divokost. Usmívala se na mě, a já z ní byl úplně hotový. Než jsme já a Ball tongue odešli s oblečením, stačil jsem s ní prohodit pár slov.

Během dalších dnů jsem na ni nemohl přestat myslet. O pár týdnů později jsem ji potkal před klubem „5902“, kde jsme často hráli a protože jí ještě nebylo jednadvacet, tak musela zůstat venku. Šel jsem za ní a docela dobře jsme pokecali. Zeptal jsem se jí, jestli by se mnou nechtěla jet v našem autobuse na koncert do Los Angeles, který se konal o pár dnů později. Souhlasila, a té noci jsme se spolu hodně rychle sblížili.

Když se tak ohlížím zpět, uvědomuju si, že byly tři věci, kterými mě Rebeka vážně dostala. První byla, že si přede mnou vyhrnula sukni a ukázala mi svá tanga – která mě na holkách vždycky rajcovala. Za druhé mi řekla, že ostatní kapely, se kterými jsme tu noc hráli, byly lepší než my, což mi přišlo vážně roztomilé, protože všichni ostatní nám lezli do zadku, zatímco ona mi do očí řekla, že náš sound stojí za prd. To vypovídalo hodně o její povaze. No a zatřetí to byl náš první polibek. Protože to byla holka od rány, čekal jsem, že se začneme divoce líbat, ale místo toho to byl opravdu jemný a něžný polibek – přesně tak, jak jsem to měl rád.

Začali jsme se scházet každý den, a já se do ní rychle zamiloval. Byla vážně divoká a excentrická, a to tak, že většinu kluků z kapely tím štvala. Jí ale bylo jedno, co si o ní lidi myslí a mě vlastně taky. Když se tak ohlížím zpět, musím říct, že mě měla v hrsti. Scházeli jsme se dál, a když se náš vztah ještě více prohloubil, tak se ke mně nastěhovala. Ze začátku jsme měli vážně skvělý vztah – především pak sex byl super. Mohl jsem s ní dělat věci, které jsem předtím nikdy s nikým nedělal. Tohle ale trvalo jen krátce. Pak se začala chovat dost divně - řekl bych až hnusně. Začala mě fyzicky napadat – tak vztekla, jako zvíře, měla stihomany a vyváděly ji z míry divné věci. Už to nebyla ta roztomilá skejťačka, kterou jsem prvně potkal. Vůbec jsem netušil, co se děje.

Netrvalo dlouho, a zjistil jsem, o co jde. Chodila často do domu své kamarádky, kde pak společně šňupaly speed. Chovala se stejně jako já pár měsíců zpátky, když jsem v tom ještě jel. Zeptal jsem se jí na to, ale i když to popírala, bylo mi už všechno jasné.

Vyhodil jsem ji ze svého bytu, protože se s ní vážně nedalo vyjít, a taky jsem v té době nechtěl mít co do činění s někým, kde bere speed. A zatímco byla sama beze mě, tak se výrazně zklidnila. Myslím, že vyhodit ji, byl dobrý krok, který jí pomohl uvědomit si, že má vážný problém.

Bez drog se uklidnila a začala mě nahánět. V jednom kuse mi volala, psala mi dopisy a pořád chodila kolem mého domu. Nemohl jsem ji už dál ignorovat. Chvilé, strávené s ní, byly vážně krásné a já ji opravdu miloval.

Takže jsme se dali znovu dohromady, i když už ne tak blízce, jako předtím. Přestože potřebovala někde bydlet, tak jsem jí ještě nevěřil natolik, abych ji vzal k sobě na byt.

Za pár měsíců Larry začal vyjednávat se společností Epic/Immortal a byl si natolik jistý, že dostaneme kontrakt, že jsem odešel z práce, protože jsem očekával pěkně tučný šek jako zálohu. Bohužel jsem ale s prací praštil až příliš brzo, a protože se kontrakt ještě pořád neuskutečnil, musel jsem odejít z bytu, protože jsem si ho prostě nemohl dovolit. Dva týdny jsem spal na gauči v bytě, který patřil Ball tongueovi a jen jsem čekal, až konečně uzavřeme smlouvu. A když se tak konečně stalo, byl to pro mě největší životní šok: sotva rok potom, co KoRn vznikli, jsme už měli v kapse smlouvu s velkou nahrávací společností.

Můj sen se stal skutečností. A právě v čas, protože peníze jsem už vážně potřeboval.

Členové kapely vždycky žili v otřesných podmínkách. V té době se Danny, kterému jsme přezdívali Ham-Cam, přestěhoval do bytu, kde bydlel David se svou holkou, zatímco Fieldy se stačil rozvést a Munky ukončit dlouholetý vztah se svou přítelkyní. Takže jsme já, Munky, Fieldy a Jonathan bydleli v jednom bytě, zatímco jsme se připravovali na nahrávání první desky.

Každý z nás měl svůj vlastní pokoj, což bylo fajn, Tedy až na Jonathana. Ten spal společně se svou přítelkyní v malém přístěnku pod schody. A když říkám přístěnek, tak tím myslím opravdu jen přístěnek - ještě menší než ten průhavý pokojík, který jsem míval v předchozím bytě. Dokonce se tam nedalo ani postavit - do postele musel lézt shrbený. Jonathan si sice mohl dovolit mnohem lepší bydlení, ale chtěl bydlet s námi všemi pohromadě.

A v téhle situaci mi Rebeka oznámila šokující novinu: byla těhotná. Byl to pro mě velký šok, který nemohl přijít v nevhodnější situaci. Můj celoživotní sen, dostat kontrakt, se mi sice splnil, ale radost jsem už teď vůbec neměl. Podepsat smlouvu s nahrávací společností znamenalo vyjet na dlouho šňůru. Před námi bylo mnohem více koncertů, než jsme doposud odehráli, ale co udělat s těhotnou přítelkyní? S sebou jsem ji vzít nemohl, to by prostě nešlo. A co potom, až by se dítě narodilo? Co potom? Neviděl jsem jiné východisko, a tak jsem šel za Rebekou a zeptal se, jestli by nechtěla jít na potrat. A i když to byl můj nápad, tak jsem se chtěl ujistit, že s tím na sto procent opravdu souhlasí. Rebeka na to přistoupila, a tak jsme o dva týdny později navštívili doktora.

O týden později jsme zamířili do nahrávacího studia Indigo Ranch v Malibu Hills, kde jsme začali nahrávat náš debut. Plán zněl takto: Rebeku doprovodí k doktorovi její kamarád, nechá si udělat potrat a pak za mnou přijede do studia. Čekání na ni jsem si krátit tak, že jsem hodně pil. Co se drog týče, byli jsme v té době všichni čisti. Ross Robinson byl blázen do zdravé výživy a každý den nás nechával pít nápoj z pýru plazivého. Za pár týdnů se ale vše vrátilo do starých kolejí, takže jsme začali znovu užívat speed. Jonathan nahrál většinu svých vokálů na albu, když byl sjetý. Bylo hrozně snadné do toho zase spadnout, protože Ball tongue s tím začal taky, a navíc za námi docela často jezdil z Huntigton beach. No a samozřejmě jsme celou tu dobu dost pili.

Když ale pominu chlast a drogy, tak musím říct, že to bylo vážně senzační - být ve studiu a nahrávat album pro velkou společnost. I když jsem toho o nahrávání už věděl hodně (z časů, kdy jsem navštěvoval semináře o nahrávání v L.A.), tak jsem nic z toho pro nahrávání debutu nevyužil, a místo toho jsem nechal vše na Rossovi, který byl pro projekt velmi zapálený a měl, jak se zdálo, všechno pod kontrolou. I tak jsem toho měl dost na práci - chlast a drogy.

Když Rebeka konečně dorazila v den její interrupce do studia, šokovala mě po druhé: byla stále ještě těhotná. Nebyla prostě schopná potrat podstoupit, a místo toho se rozhodla, že si dítě nechá a dá ho k adopci. Nevěděl jsem, co si mám o její volbě myslet, ale faktem bylo, že jsem nevěděl, jaký mám mít pocit jak z interrupce, tak i z adopce.

Všechno ale samozřejmě záleží na ženě - ta nosí dítě pod srdcem a jen ta ho může přivést na svět. Myslel jsem si, že když se interrupce provede brzo, tak to žádný velký problém není. Teď už si to sice nemyslím, ale tenkrát jsem ještě z mnoha věcí neměl rozum.

V té době Rebeka stále neměla kde bydlet, a tak jsem ji umožnil nastěhovat se zpátky, do už tak přeplněného bytu, který jsem sdílel s kapelou. Mezitím si sehnala advokáta pro adopci, aby našel rodiče, vhodné pro naše dítě.

Následujících devět měsíců bylo jedním velkým blázcem. Začal jsem zase brát speed, protože byl prostě všude a nedalo se tomu vyhnout, což vše akorát zhoršovalo. V té době se Rebeka stala tou zodpovědnější v našem vztahu, a začala zpovídat řadu mladých párů, aby zjistila, který z nich bude nejlepší pro výchovu našeho dítěte. Byl jsem paf z toho, jak se ptala na detaily o tom, jak chtějí dítě vychovávat. Kladla jim otázky o lásce, škole, disciplíně, sportu a dalších věcech, které se týkaly rodičovství. Nakonec Rebeka našla jeden moc milý pár, který se už roky marně snažil zplodit dítě. Rebeka jim umožnila, aby s ní chodili na její lékařská vyšetření, z čehož měli velkou radost.

I když se už věci daly do pohybu, pořád jsem nevěděl, jestli s adoptí vlastně souhlasím. Rebeka však vzala všechny starosti na sebe, takže jsem se většinou vyhýbal jakékoli zodpovědnosti. Už jsem si nepřipadal jako otec; spíše jako kamarád, který jí pomáhá.

Navíc jsem se v té době soustředil především na kapelu. Album už bylo dokončené a mělo každým dnem vyjít. Když Rebeka byla v 7 a ½ měsíci těhotenství, vyjeli jsme s KoRu na tří týdenní turné, společně s Biohazard a House Of Pain. Ze začátku jsem si život na turné, a všechno ostatní, co s tím souviselo, vážně zamiloval: koncerty, fanoušci, pařby a vůbec dobrodružství života na cestě. Taky to bylo poprvé v mém životě, co jsem dal autogram. Překvapivě jsem měl ale smíšené pocity. Protože i když všechno bylo opravdu super a lidi z nás vážně šleli, tak vevnitř jsem si připadal jako pořád stejný, normální kluk. Nechápal jsem všechnen ten povyk kolem nás.

Během prvního turné byl naším managerem stále Larry. Podařilo se mu s firmou vyjednat alespoň nějakou finanční podporu turné, a tak dostal šek, který pak předal Ball tongueovi, aby za něj koupil karavan. Ball tongue na turné plnil funkci tour managera a taky hlavního řidiče. Všichni jsme věděli, že turné bude náročné a že budeme hrát každý večer, proto jsme se dohodli, že všechnen speed necháme doma. Věděli jsme, že nám to jenom pomůže. Takže když jsme odjížděli z Huntington beach, nikdo z nás u sebe speed neměl.

Nebo jsem si to alespoň myslel.

Asi hodinu potom, co jsme vyrazili na turné, se náš karavan, který zaplatila nahrávací společnost, porouchal a zůstal stát na kraji silnice. Ball tongue byl z toho úplně na prášky. Já byl však opilý a jeho reakce mi připadala směšná, vlastně celá ta situace mi připadala zábavná, a tak jsem se mu začal smát.

Ball tongue byl ale vynervovaný, a tak na mě začal hned řvát, ať držím hubu, jinak že mě umlčí sám.

A tak jsem raději sklapnul.

Ball tongue pracoval celou noc, non-stop, až jsem se zase začal podívat, odkud bere tolik energie. Zanedlouho jsem zjistil, že několik lidí od turné s sebou vzalo speed, ale drželi to v tajnosti.

Až do konce turné se mi dařilo držet se od drog dál a celou dobu jsme s Fieldym akorát pochlastávali. V půlce šňůry byl už však Ball tongue hodně unavený a většinu času jen spal. Řekl bych, že mu asi došel speed. Někdy si při cestě na další koncert šel lehnout dozadu do auta, a volant místo něj převzal někdo z nás. Jednoho dne jsme si během cesty všimli, že z kapoty vychází kouř. Zastavili jsme proto na kraji silnice - a právě v čas, protože jsme zjistili, že motor začal hořet. Několik z nás se pokoušelo Ball tonguea vzbudit a dostat ho odtamtud, ale marně. Náš karavan byl v plamenech a náš tour manager v něm spokojeně pochrupeval - špatná zpráva.

Nakonec ale všechno dobře dopadlo. Nikdo nebyl zraněn, naše aparatura byla v pořádku a oheň se nám podařilo v čas uhasit. Jediné, o co jsme přišli, byl karavan. Ten jsme nechali odvézt do šrotu a místo něj si najali několik dodávek, abychom turné mohli dokončit. V řízení jsme se střídali. Po každém koncertě jsme se nacpali do dodávky a jeli jsme celou noc do dalšího města. Jedné noci na mě přišla řada ve čtyři hodiny ráno, tak jsem se chopil volantu, a když slunce vyšlo, dokázal jsem už jen stěží zůstat vzhůru. Pamatuju si, že jsme projížděli kolem billboardu, na kterém byla fotografie rodiny - máma s tátou se dívají na své děti, jak společně se psem dovádí u zahradního postřikovače. Díval jsem se upřeně na ten billboard, až jsem si uvědomil, že se dal do pohybu. Viděl jsem, jak pes přeskakuje postřikovač, a zaslechl jsem děti, jak se hihňají a jejich rodiče, jak je povzbuzují. V tu ránu jsem přišel k sobě a dupl na brzdy. Uvědomil jsem si, že nemám tušení, kde to vlastně jsem. Spal jsem s otevřenýma očima. Několikrát jsem se profackoval, abych zůstal vzhůru, ale o pár mil později jsem byl už zase příliš unavený na to, abych řídil. Nakonec jsem zastavil, a přinutil Fieldyho, aby šel řídit místo mě.

Přál bych si, aby spánek byl ten největší problém z celého turné, ale pravda byla taková, že jsem si kvůli své situaci moc srandy neužil. Nechápejte to špatně; dělal jsem všechno možné, abych si čas na turné zpřijemnil, ale moje myšlenky se pořád vracely domů k mé přítelkyni. Přece jenom čekala dítě.

Mé dítě.

Byl jsem z toho na nervy a kromě toho jsem taky pořád přemýšlel o adopci - tentokrát mnohem víc, než když jsem byl s ní. Být na šňůře, daleko od Rebecky mě stresovalo takovým způsobem, že by mě to nikdy předtím nenapadlo. Termín porodu byl už za dveřmi, a já věděl, že mě Rebeka potřebuje, jako svou oporu. Navíc jsem byl zmatený a vystrašený. Měsíce jsem se pokoušel na adopci nemyslet, což mělo za následek, že jsem pořád nevěděl, jak mám k tomu všemu přistupovat a jak budu reagovat, až se dítě narodí a jak budu těm pocitům čelit.

Jediné, co jsem věděl, bylo, že chci v téhle kapele zůstat, což pro mě ale nebylo zas až tak důležité jako to, s čím jsem se teď vyrovnával. Chtěl jsem jet domů, ale nemohl jsem. Musel jsem zůstat na turné. Došlo to tak daleko, že jsem začal přemýšlet, jak bych se odtamtud dostal.

Ke konci turné jsme měli ještě jednu zastávku v Sacramentu, kde jsme měli vystupovat společně s Deftones. Zhruba v té době nám Larry přestal dělat managera. Protože kromě toho, že u nás zastával tuhle funkci, tak taky pracoval pro Epic Records.

A když jsme to s nimi podepsali, tak jeho šéf zjistil, že kromě jeho práce pro Epic, nám dělá ještě managera, takže u nás musel skončit. Asi o sedm let později jsem Larryho potkal na jedné party, kterou pořádala nahrávací společnost, a Larry shrnul své rozhodnutí u nás skončit asi takto:

„Člověče, já udělal velkou chybu, že jsem u vás skončil.“

Zanedlouho potom, co Larry odešel, nám někdo z Epic doporučil dva chlápky jménem Jeff a Pete. Po několika pohovorech jsme dospěli k názoru, že pro nás budou vhodní, a tak jsme je najali. O pár let později Jeff a Pete založili velmi úspěšnou mega-management společnost. Tenkrát ale ještě vše řídili ze svého domu. Měli malou kancelář s kartotékami v podnájmu v L.A. Jejich společnost pak rostla úměrně s KoRn.

Když jsme se pak Petovi a Jeffovi zmínili o našich problémech s karavanem a o tom, jak několik z nás málem uslo za volantem (Nebyl jsem sám!), udělali dvě věci; promluvili s firmou, aby nám zaplatili tourbus a taky nám poradili, abychom nechali Ball tonguea jít svou cestou, protože nebyl dostatečně zodpovědný, aby dělal tourmanagera. Bylo to sice těžké rozhodnutí, ale oba měli naprostou pravdu.

Turné skončilo, naše deska konečně vyšla a my měli několik týdnů volna před další šňůrou, na které jsme měli propagovat naše nové album. Byl jsem rád, že můžu být zase doma s Rebekou. Pořád jsem nevěděl, jak k adopci přistoupit - dokud jsem naše miminko neviděl na vlastní oči.

Naše holčička se narodila na začátku roku 1995, v časných ranních hodinách. Když se to stalo, všechno ve mně se okamžitě změnilo. Bylo mi 24 let a byl ze mě otec. Najednou jsem v sobě cítil silný pocit lásky, jakou jsem ve svém životě ještě nikdy nepocítil. Ani jsem netušil, že bych byl schopný takového citu. Okamžitě jsem si pomyslel:

„Přece se jí nemůžu zbavit.“

Pamatuju si to, jako by to bylo včera. Sestry přišly pro naši holčičku, aby jí udělaly několik rutinních testů a zatímco byla pryč, začali dávat dohromady Rebeu. Rozhodl jsem se, že nechám doktory dělat jejich práci a půjdu se projít ven. Venku u nemocnice jsem našel lavičku. Posadil jsem se a úplně sám jsem pozoroval východ slunce. Cítil jsem se, jako by mi někdo vyrval srdce z těla. Slzy mi začaly stékat po tvářích. Přece ji nemůžu dát pryč?

Začal jsem panikařit. Nějaký hlas ve mně začal křičet, že tohoto dne budu litovat až do konce svého života. Ten hlas byl tak silný, že stačilo málo, a běžel bych zpět do nemocnice a adopci zrušil. Pak jsem si ale vzpomněl na mladý pár, který ji měl dostat do péče.

Museli čekat na dítě tak dlouho - dokud nepotkali nás. Byli s námi po celou dobu těhotenství, chodili s námi k doktorovi a netrpělivě čekali na své dítě. Teď, brzy ráno s námi byli v nemocnici a očekávali nového člena rodiny.

I když jsme měli stále plnou moc adopci zrušit, přemýšleli jsme nad tím jen chvíli. Když jsem pak seděl u Rebečky na pooperačním, ani jeden z nás moc nemluvil. Přesto bylo jasné, že se nám oběma honí v hlavě jediná myšlenka:

„Jak bychom jen mohli dát pryč naši holčičku?“

Nakonec jsme dospěli k názoru, že našemu dítěti bude lépe s těmito skvělými lidmi. Rebecka ještě nebyla připravená na takovou zodpovědnost a já měl za dva týdny vyjet na další šňůru. To by prostě nefungovalo.

Dali jsme jim naše prvorozené dítě, aby se z něj rázem stálo jejich první dítě. Pár hodin po porodu nám ji sestra přinesla zpět, abychom s ní mohli strávit alespoň pár minut a říct jí sbohem. Vzal jsem ji do náruče, a najednou všechny ty pocity, které jsem v sobě celou tu dobu dusil, ve mně vytryskly jako přivalová vlna. Pořád jsem jenom brečel a brečel. Toho dne zemřela část mne. Nemohl jsem uvěřit tomu, že tenhle malý zázrak musíme dát pryč. Upsal jsem ji někomu jinému, aby ji vychoval. Mé srdce to nemohlo vydržet. Než jsem si to stačil uvědomit, našich několik minut vypršelo, přišla sestra a odnesla ji. A bylo po všem.

Byli jsme oba v naprostém šoku. I když jsme věděli, že to nebude lehké, tak si myslím, že ani jeden z nás nebyl připraven na to citové trauma, které tohle rozhodnutí s sebou přinese. Byli jsme z toho oba zničeni. Později té noci, když Rebecku propustili z nemocnice, jsme hned zamířili do domu kamaráda, kde jsme vyšňupali tuny speedu, abychom se s tou bolestí mohli vůbec nějak vyrovnat. Ani jeden z nás moc nemluvil. Akorát jsme tam seděli v tichosti a sjetí a oba dva jsme se snažili utišit tu bolest v našich srdcích. Oba jsme věděli, že speed je jenom dočasné řešení – abychom se dokázali té bolesti okamžitě zbavit. Taky to ale bylo znamení událostí, které měly brzy přijít. Nakonec jsme zůstali několik dní a nocí vzhůru, bez jediné hodiny spánku. Když jsme pak už odpadli, spali jsme dva dny v kuse. Vzbudil mě až hluk motoru, který se ozýval před mým domem. Byl to náš tour bus, který čekal na mě, až nastoupím na palubu, abychom mohli vyjet na další šňůru – skoro na celý rok.

S hlukem motoru v uších jsem se podíval na Rebecku, která ještě pořád spala. Přemýšlel jsem o tom, jak hrozně jí muselo být. Devět měsíců nosila dítě pod srdcem a pak ho musela dát pryč. Přitom, jak hrozně jsem se cítil já, jsme si ani nedokázal uvědomit, co asi tak může cítit ona.

Ani nevím, jak jsem byl schopný ji opustit. Ale byl čas jet na další turné. Čas, nechat mou dívku doma úplně samotnou. Čas začít skutečně žít můj dětský sen. Přišel čas, stát se rockovou hvězdou.